

[Udenrigsministeren.]

som også var gældende i 1947, at vi vil ikke have en ny tysk militarisme i den forstand, vi kendte den. Tysklands deltagelse i et forsvar eller Tysklands genoprustning må ske under former, der er en bekræftelse på dets vilje til demokrati.

Det ærede medlem sagde, at en vesttysk oprustning formentlig automatisk ville medføre en yderligere oprustning af Østtyskland. Hertil er at sige, hvad det ærede medlem sikkert vil indrømme mig, at den østtyske oprustning jo har stået på i længere tid, og at de såkaldte politistyrker, som opbygges i Østtyskland eller Østzonen, ifølge meddelelser, som foreligger i den allersidste tid, bliver reorganiseret efter komplet militært mønster. Jeg tror derfor ikke, det ærede medlem har ret i den tankegang, at der vil komme en oprustning i disse områder på grund af, at man stadigvæk forhandler og kun forhandler om denne vesttyske oprustning, thi den østtyske oprustning er allerede i gang.

Endelig gjorde det ærede medlem i denne forbindelse gældende, at jeg skulle tilråde Atlantmagterne at sørge for, at beslutningen om Vesttysklands oprustning blev udsat, til nye valg har været afholdt i Tyskland. Jeg forstår ikke rigtig denne tanke; jeg kan ikke rigtig indse, at det skulle være den rigtige fremgangsmåde for Atlantmagterne at sige til Vesttyskland: I må ikke selv bestemme, under hvilke former folkeviljen i Tyskland skal konstateres. Vi er jo kommet bort fra denne indfyldelse på Tysklands indre anliggender, og jeg tror ikke, at det vil være hverken let eller rimeligt at vinde tilslutning til en sådan tanke. Dertil vil jeg dog gerne føje, at for det første er denne traktat ikke vedtaget endnu, hverken i Frankrig eller i Tyskland; den er ikke ratificeret, såvidt jeg ved, i noget enkelt land endnu, og hvis der er en virkelig villighed til at komme ind i forhandlinger om Tysklands genforening, om en nyordning af hele det tyske spørgsmål, så er der mulighed derfor, inden denne traktat træder ud i livet, inden den vesttyske oprustning begynder, og jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at man fra vestmagternes side i dette spørgsmål har gjort sig de hæderligste og stadige anstrengelser for at få kontakt tilvejebragt. Derfor vil jeg sige, at hvis der hos alle de parter, der skal deltage i en sådan forhandling, mod øst og mod vest, er virkelig vilje

til og grundlag for at nå frem til enighed om dette spørgsmål, så er der tid endnu, så er tiden nu inde til at vise, at man har denne vilje og denne hensigt, og derfor synes jeg ikke, at tingene hænger sammen på den måde, som det ærede medlem sagde.

Det ærede medlem spurgte mig, om jeg virkelig mente, at en oprustning af Vesttyskland og stationering af allierede eller amerikanske styrker her i landet ville bidrage til at skabe afspænding i verden. Jeg har vist ofte gjort rede for min opfattelse i disse spørgsmål. Det er ganske klart, at isoleret vil disse to foranstaltninger naturligvis ikke kunne frembringe en afspænding, men som et led i bestræbelserne for at tilvejebringe for den vestlige og demokratiske verden en sådan styrke, at der bliver balance i forholdet, og at man kan have håb om at komme på forhandlingsfod, vil også disse foranstaltninger kunne bidrage til en afspænding.

Det ærede medlem henviste til den tidligere udenrigsminister Gustav Rasmussens erklæringer her i tinget. Jeg kan her henholde mig til, hvad det ærede medlem hr. Hans Hedtoft allerede i dag har sagt om dette spørgsmål, idet han påviste, at erklæringen ikke er relevant i denne forbindelse. Der er som bekendt ikke tale om et krav overfor Danmark, men eventuelt om et dansk ønske derom. Selvom man ville gå ind på den tanke, at det skulle være en forudsætning for rigsdagens tilslutning til Atlantpagten, at der ikke i fredstid kunne stationeres fremmede tropper i Danmark, således som det blev gjort gældende i det ærede medlems tale, ja, så er dertil kun at sige, at i så fald må rigsdagens samtykke til, at denne forudsætning bortfalder, indhentes. Jeg har sagt det mange gange, og jeg gentager det gerne i dag, at denne sag vil ikke blive afgjort uden rigsdagens medvirken, og jeg kunne måske have lov til at spørge, med hvilken ret netop det ærede medlem og hans parti vil gøre en sådan påstand om forudsætninger gældende. Det skulle dog være en forudsætning for dem, der har stemt for Danmarks indtræden i Atlantpagten, medens det ikke godt kan være en forudsætning for dem, der ikke har villet medvirke dertil.

Jeg skal derefter vende mig til et spørgsmål, som jeg personlig tillægger megen vægt, fordi jeg meget gerne på dette punkt vil